

**חברים בבית הספר התעללו בו. המורים והמישכחה
התנכרו לו. אחרי יסורים של שנים גילה
בתל-אביב את החברה ההומו-סכסואלית.
סיפורו המזעזע של צעיד, אחד
מעשרות העובדים בזנות גברית.**

לעבוד בכביש

וקיווייתי שאסתרר." אבל התיקות והתפילות לא עזרו לו. בתחילת השנה השקיע את כל מירצו בלימודים, ושוב חזר להיות תלמיד טוב. מבחינה חברתית הוא עמד בצד. "לא הייתי שייך לחברה. היתה לי ירידת-נפש קרובה, וזהו. כמה חודשים אחרי תחילת השנה ישבתי עם הירידה בחדר, היא התחילה לגעת בי ואז סיפרתי לה שאני נמשך לגברים. סיפרתי לה על הפרשה העצובה שהיתה לי לפני שהגעתי לפנימייה. שבוע אחר-כך רבתי איתה, ויום אחרי המריבה היא סיפרה לכל הפנימייה את מה שסיפרתי לה. שוב התחילו לצחוק עלי ולהציק. "ממש נשכרתי. הייתי יושב בחדר כמשך שעות ובוכה. "התחלתי לעשן. אני זוכר את עצמי בן 14, יושב עם סיגריות ביד, מביט בעשן ובוכה, ובוכה ובוכה. האסמתי את אלוהים. "למה, בכיתי, למה עשית אותי

עלי במכות ובקללות, היכו אותי עד זוב דם וצעקו עלי. הומו מסריחו!" זה היה האירוע הכי משפיל בחיי. ברחתי הביתה ממרר בככי, לא בגלל המכות אלא בגלל ההשפלה שהרגשתי. החלטתי שיותר לא אחזור לבית-הספר."

"נמשך לגברים"

ווא נשאר בבית כמשך שבוע, וסיפר להורים שהוא חולה. אחרי השבוע היה יוצא כבקררים מהבית ומסתובב בחוככות. באחד הימים התקשרה המורה עם ביתו כדי לברר מרוע אינו בא. הוא סיפר לה את שקרה. היא שיכנעה אותו לחזור לבית-הספר. "זו היתה שנה נוראה. כל בית-הספר צחק עלי, קראו לי בשמות, התעללו. ירדתי בלימודים, הייתי תלמיד מעולה והפכתי לתלמיד כושל. בסוף השנה, שהיתה לגבאי סיוט ארוך, החלטתי לעזוב את מקוסי המגורים ולעבור לפנימייה בירושלים.

התחילו לקרוא לי קוקסיגל. בהתחלה זה לא הפריע לי. חשבתי שזו סתם קללה. יום אחד החלטתי לברר מה פשר המילה הזו. שאלתי את אמא. היא הסבירה לי שזה גבר המחופש כאשה. עם השנים למד שחר לחיות עם כינוייהגנאי, התעלם מהם, נתן להם לעבור לידו. מבפנים זה כאב לי נורא, אבל לא הראיתי את זה. כשהייתי בכיתה ח', ניגשתי לילד מהכיתה, ילד שאהבתי נורא. הוא נשכח! הצעתי לו ברגע של חולשה. הוא התחיל לרוץ, ברח ממני. "למחרת, כשהלכתי לבית-הספר, חיכתה לי חברתיילדים. הם התנפלו

עובדים באופן לא-קבוע. כשהם וקוקסיגל לכסף הם מגיעים לעבודה. מיספרם של הנערים שעובדים באופן קבוע, מרי ערב, נע בין 15 ל-25. שחר הוא אחד מהם. הוא נולד בקריית-מוצקין. אמו עובדת רת סוציאלית, אביו עצמאי, כסף מעורלם לא היה חסר במישפחה. הוא נער גבוה, שיער בלונדי ארוך, תנועות נשיות מכוונות וקול מאנפני. מאז שאני זוכר את עצמי, הייתי שונה. בגן הייתי משחק עם הבנות בגומי ובקלאס. עוד כשהייתי ילד הייתי חולם תמיד על גברים, לא דוור קא בצורה מינית, אלא מבחינה חברתית. כאלו הם האחים הגדולים שלי. כשהגעתי לבית-הספר, הילדים

בשתיים לסנות בוקר, כשעה שבני-גילו ישנים כמיטה חמה וחולמים חלומות מתוקים, עובר שחר שורץ (18) לפרנסתו. הוא מסתובב ברחובות חשוכים, כגנים ציבוריים, כסימטות צדדיות, ומוכר את גופו. "אני זונה", הוא אומר בפשטות, ביובש. שחר תכול-העיניים ביקש להיחשף ולספר את סיפורו, סיפור של בן-טובים, תלמיד מעולה, צעיר אינטליגנטי ונבון העובד כזנות. אבל הסיפור הזה הוא לא רק הסיפור שלו, הוא סיפורם של נערים רבים שעזבו את בית ההורים המרוחק מתל-אביב ועברו אל הכרך. כדי לממן את מחייתם הם עוסקים כזנות. קשה לאמוד את מיספרם. רבים מהם

"אמי כדצה בבני. אבא שלי היה המום, לא יכול היה להגיב. כשבאנו הביתה, כבר היה בהיסטריה..."

שונה מכולם? למה אני לא ילד רגיל? בכל פעם שהיו צוחקים עלי, הייתי מתחיל לבכות. "כשהרגשתי שאני עומד להתמוטט, החלטתי ללכת לפסיכולוג של בית-הספר. לקח לי שלושה ימים לספר לו, כי בכל פעם שהתחלתי לדבר הייתי בוכה ולא יכולתי להמשיך. "בסוף אמרתי לו: אני הומו! הוא התחיל לשוחח איתי, ניסה להסביר לי, לעזור, ובאמת הוא הצליח. התחלתי לאט-לאט לקבל את עצמי." אבל היחס של חבריילכיתה לא

ירדתי שזה יגרום לניתיק מההורים, שמאוד אהבתי אותם, אבל לא יכולתי לסבול עוד. חשבתי שאם אעבור למקום חדש, אוכל לפתוח דף חדש ונקי." היו לו הרכה תיקווח וחלומות כשהגיע לפנימייה. "ביום הראשון אסף המדריך את כל הבנים ואירגן מישחקידורגל. אני לא רציתי להשתתף, ישבתי בצד. הוא ניגש אלי וניסה לגרור אותי למיגרש. אז כבר ירדתי שיהיה לי קשה. ראיתי שגם כאן אני חריג. בכל זאת התפללתי

שחר בלבוש נשי בכביש, הרגשותי איכס, מושפל ובזוי..."